

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, (hierna: de rechtbank) van 30 december 2009 in zaken
nrs. 07/6796 en 09/23443 in de gedingen tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 26 juni 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 december 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als grieven 1 tot en met 3 is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In grief 4 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte een door hem overgelegde kopie van een decreet van de Revolutionaire Raad over de omzetting van een niet-militaire rang naar een militaire rang van medewerkers van de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati van 8 juni 1985 (hierna: het decreet) niet heeft beoordeeld.

2.2.1. Bij besluit van 17 mei 2002 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen, omdat artikel 1(F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967, (hierna: het Vluchtelingenverdrag) op hem van toepassing wordt geacht. Bij uitspraak van 19 april 2004 heeft de rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Bij uitspraak van 23 juni 2004 in zaak nr. 200404069/1 heeft de Afdeling die uitspraak bevestigd.

Op 18 november 2004 heeft de vreemdeling een opvolgende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij voormeld besluit van 9 februari 2007 heeft de minister, voor zover thans van belang, deze aanvraag afgewezen omdat artikel 1(F) van het

Vluchtelingenverdrag op de vreemdeling van toepassing wordt geacht. Bij voormelde uitspraak van 30 december 2009 heeft de rechtbank, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard, omdat de vreemdeling vanwege zijn voortdurende ongewenstverklaring geen belang bij de beoordeling hiervan heeft. Tegen deze uitspraak is in zoverre geen hoger beroep ingesteld.

2.2.2. In de thans voorliggende procedure heeft de vreemdeling zich ter staving van zijn standpunt dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag ten onrechte op hem van toepassing is geacht op het decreet beroepen. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2009 in zaak nr. 200805292/1 (www.raadvanstate.nl) was de rechtbank gehouden te beoordelen of het decreet ten opzichte van het besluit van 17 mei 2002 een nieuw feit of veranderde omstandigheid is. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

De klacht is terecht voorgedragen, maar de grief kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.2.3. Het decreet dateert van 8 juni 1985 en bestond derhalve reeds ten tijde van het nemen van het besluit van 17 mei 2002.

Volgens het rapport van gehoor inzake nieuwe feiten en omstandigheden van 19 november 2004 heeft de vreemdeling te kennen gegeven dat hij het decreet niet eerder heeft ingebracht, omdat zijn advocaat er hem niet naar heeft gevraagd, het hem eerst na de uitspraak van de Hoge Raad [lees: voormelde uitspraak van de Afdeling van 23 juni 2004] duidelijk is geworden dat hij zaken moest gaan bewijzen en hij zijn best heeft moeten doen het via vrienden en zijn broer in handen te krijgen.

Hiermee heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat hij het decreet niet ten tijde van het nemen van het besluit van 17 mei 2002 had kunnen, en derhalve had moeten, overleggen. In het licht van de hiervoor weergegeven passage uit voormeld rapport van gehoor en vanwege het ontbreken van een nadere toelichting, kan zijn stelling in de grief dat hij het decreet niet vóór dat besluit kon overleggen omdat de Taliban aan het bewind waren en hij geen informatie van de Afghaanse autoriteiten kon verkrijgen, hieraan niet afdoen. Reeds hierom is het decreet geen nieuw feit of veranderde omstandigheid.

De grief faalt.

2.3. In grief 5 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte zijn beroepsgrond niet heeft beoordeeld dat de door de staatssecretaris gehanteerde termijn van ten minste tien jaren, zoals neergelegd in paragraaf C4/3.11.3.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 over de beoordeling van de vraag of artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) zich duurzaam tegen uitzetting van een vreemdeling verzet, kennelijk onredelijk is.

2.3.1. In beroep heeft de vreemdeling aangevoerd dat het voor vreemdelingen die niet kunnen worden uitgezet, maar ook geen voorzieningen krijgen, van bijzondere hardheid is als zij tien jaren in een rechteloze positie moeten verkeren en dat een termijn van vijf jaren een redelijke termijn is. Voorts heeft hij aangevoerd dat de staatssecretaris bij de

vaststelling van deze termijn ten onrechte geen afweging heeft gemaakt tussen enerzijds het belang om te voorkomen dat Nederland een toevluchtsoord wordt voor oorlogsmisdadigers en anderzijds het belang om te voorkomen dat een bepaalde groep vreemdelingen een rechteloze positie krijgt.

De rechtbank heeft deze beroepsgrond niet beoordeeld. De klacht is derhalve terecht voorgedragen, maar de grief kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.3.2. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 26 juni 2009 onder verwijzing naar voormelde paragraaf C4/3.11.3.4 op het standpunt gesteld dat artikel 3 van het EVRM zich niet duurzaam tegen uitzetting van de vreemdeling verzet, nu hij zich vanaf het moment van zijn eerste aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd nog geen tien jaren in de situatie heeft bevonden dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet.

2.3.3. Volgens voormelde paragraaf C4/3.11.3.4, luidend zoals ten tijde van belang en voor zover thans van belang, brengt de onderlinge verhouding tussen de artikelen 45 en 29, eerste lid, van de Vw 2000 met zich dat zo enigszins mogelijk wordt voorkomen dat een vreemdeling in de situatie geraakt dat hem op grond van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag geen verblijfstitel wordt verleend, maar dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM evenmin wordt uitgezet. Als een dergelijk geval zich voordoet, wordt bij het nemen van het besluit beoordeeld of artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen uitzetting van de vreemdeling naar zijn land van herkomst. De term duurzaam houdt ten eerste in dat de vreemdeling zich op het moment dat het besluit wordt genomen reeds gedurende tien jaren zonder verblijfsvergunning in Nederland in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet, te rekenen vanaf de eerste asielaanvraag. Verder houdt deze term in dat geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Ten slotte dient de vreemdeling aannemelijk te hebben gemaakt dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen van de vreemdeling om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is.

2.3.4. In de brief inzake de toepassing van artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan de voorzitter van de Tweede Kamer van 9 juni 2008 (Kamerstukken II 2007/08, 31 200 VI, nr. 160, blz. 5) hebben de minister en de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat het gezien de bijzondere ernst van de toepasselijkheid van voormeld artikel 1(F) redelijk is om bij de invulling van de uit de uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2007 in zaak nr. 200701663/1 (www.raadvanstate.nl) afkomstige term 'een groot aantal jaren' in beginsel uit te gaan van een termijn van tenminste tien jaren en dat de duurzaamheids- en proportionaliteitstoets aldus een voldoende waarborg biedt dat een vreemdeling aan wie voormeld artikel 1(F) is tegengeworpen en die wegens artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet, niet kan komen te verkeren in een uitzonderlijke humanitaire situatie.

Mede in het licht hiervan, biedt hetgeen de vreemdeling in beroep

heeft aangevoerd geen grond voor het oordeel dat het door de staatssecretaris ter invulling van de term 'een groot aantal jaren' gevoerde beleid kennelijk onredelijk is en dat reeds een periode van vijf jaren als 'een groot aantal jaren' zou moeten worden aangemerkt.

De grief faalt.

2.4. In grief 6 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank er bij de beoordeling van zijn beroep op artikel 8 van het EVRM ten onrechte vanuit is gegaan dat de aanvragen om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van zijn kinderen en bij onderscheiden besluiten van 9 februari 2007 zijn afgewezen. Hiertoe voert hij aan dat de rechtbank bij uitspraak van 9 december 2009 de daartegen ingestelde beroepen gegrond heeft verklaard en die besluiten heeft vernietigd en hun bij onderscheiden besluiten van 19 januari 2010 een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd is verleend. Voorts klaagt de vreemdeling dat de rechtbank er bij voormelde beoordeling ten onrechte vanuit is gegaan dat zijn echtgenote en enkele van zijn kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Hiertoe voert hij aan dat alleen zijn zoon de Nederlandse nationaliteit heeft en zijn echtgenote en andere kinderen een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend. Verder klaagt de vreemdeling dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd waarom tussen hem en zijn zoon geen sprake is van 'more than the normal emotional ties'. Hiertoe voert hij aan dat de door hem aangevoerde feiten en omstandigheden op de aanwezigheid hiervan duiden. Ten slotte klaagt de vreemdeling dat de rechtbank er ten onrechte vanuit is gegaan dat zijn echtgenote en kinderen met hem naar een derde land kunnen vertrekken. Hiertoe voert hij aan dat de rechtbank heeft miskend dat zijn echtgenote en kinderen deel uitmaken van de Nederlandse maatschappij en in hun toekomst in Nederland hebben geïnvesteerd.

2.4.1. Vanwege de in het bestuursrecht gebruikelijke toetsing van besluiten naar de feiten en omstandigheden ten tijde van het besluit, diende de rechtbank het besluit van 26 juni 2009 te toetsen naar de feiten en omstandigheden ten tijde van het nemen daarvan. Derhalve is de rechtbank er terecht vanuit gegaan dat de aanvragen van en bij onderscheiden besluiten van 9 februari 2007 waren afgewezen.

2.4.2. De vreemdeling heeft in beroep niet naar voren gebracht dat de staatssecretaris er in het besluit van 26 juni 2009 ten onrechte vanuit is gegaan dat zijn echtgenote en enkele van zijn kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Omdat uit artikel 85, tweede lid, van de Vw 2000 volgt dat de grieven in hoger beroep moeten blijven binnen de toetsing van het bestreden besluit die de rechtbank heeft verricht, dan wel, gelet op de daartegen voor haar aangevoerde beroepsgronden en de door haar te verrichten ambtshalve toetsing, behoorde te verrichten, is hier in zoverre geen sprake van een grief.

2.4.3. De vreemdeling heeft zich in beroep op het standpunt gesteld dat tussen hem en zijn zoon sprake is van een bijzondere emotionele band. Hiertoe heeft hij aangevoerd dat hij en zijn zoon in 2001

samen naar Nederland zijn gereisd en dat zijn zoon toen gewond was als gevolg van mishandeling door de Taliban. Voorts heeft hij aangevoerd dat zijn zoon hem tijdens zijn asielprocedure altijd heeft gesteund en hem na verwijdering uit het asielzoekerscentrum in huis heeft genomen.

Het aldus aangevoerde biedt geen grond voor het oordeel dat de rechtbank bij de beoordeling van de vraag of de staatssecretaris zich op het standpunt heeft mogen stellen dat inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling gerechtvaardigd is op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM er ten onrechte vanuit is gegaan dat tussen de vreemdeling en zijn zoon geen sprake is van 'more than the normal emotional ties'. Hierbij is van belang dat de vreemdeling in beroep het standpunt van de staatssecretaris in het besluit van 26 juni 2009 heeft bevestigd dat hij met zijn echtgenote samenwoont.

2.4.4. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen dat de staatssecretaris bij zijn belangenafweging in het kader van artikel 8, tweede lid, van het EVRM overwegende betekenis heeft mogen toekennen aan de ernst van de aan de vreemdeling toegerekende misdrijven en de omstandigheid dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven met zijn echtgenote en (meerderjarige) kinderen in enig ander land uit te oefenen. De omstandigheid dat de echtgenote en kinderen van de vreemdeling deel uitmaken van de Nederlandse maatschappij en in hun toekomst in Nederland hebben geïnvesteerd, biedt geen grond voor het oordeel dat de rechtbank ten onrechte aldus heeft overwogen.

2.4.5. De grief faalt.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van de gronden waarop deze rust, te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. B. van Wagtendonk en mr. P.A. Offers, leden, in tegenwoordigheid van
mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

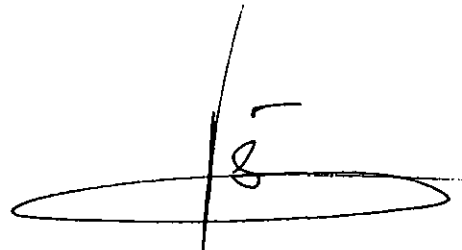
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2010

154-620.

Verzonden: 28 juni 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Meervoudige kamer

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op
van Afghaanse nationaliteit.
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. G. Tuenter, advocaat te Apeldoorn,

en

de Staatssecretaris van Justitie
verweerder,
gemachtigde: C.H.H.P.M. Kelderman, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 februari 2007 heeft verweerder de (herhaalde) aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen en hem daarbij tevens ongewenst verklaard.

Bij brief van 13 februari 2007 heeft eiser beroep (AWB 07/6796) ingesteld tegen de afwijzing van zijn aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Het door eiser ingediende bezwaar tegen de ongewenstverklaring is bij besluit van 26 juni 2009 ongegrond verklaard. Bij brief van 29 juni 2009 heeft eiser beroep (AWB 09/23443) ingesteld tegen dit besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

De beroepen zijn behandeld ter zitting van 9 september 2009, waar eiser is verschenen, bijgestaan door mr. Tuenter. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen.

Op 6 oktober 2009 heeft de rechtbank het onderzoek heropend en daarbij eiser verzocht

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

2

---

schriftelijk te reageren op de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 24 september 2009 (zaak nr. 200901907/1, JV 2009/416).

Bij brief van 23 oktober 2009 heeft eiser aan dit verzoek voldaan.
Bij brief van 17 november 2009 heeft verweerder gereageerd op de brief van 23 oktober 2009 van eiser.

Vervolgens heeft de rechtbank, met schriftelijke toestemming van partijen, bepaald dat nader onderzoek ter zitting achterwege blijft, waarna zij het onderzoek op 1 december 2009 heeft gesloten.

2. Overwegingen

Het beroep met reg.nr. AWB 07/6796

2.1 De rechtbank stelt vast dat eiser bij besluit van 9 februari 2007 ongewenst is verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 geen rechtmatig verblijf hebben.

2.2 Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling, waaronder een uitspraak van 14 maart 2008 (zaak nr. 200708582/1, JV 2008/178) heeft eiser, zolang hij ongewenst is verklaard, geen belang bij beoordeling van zijn beroep tegen de ongegrondverklaring van zijn bezwaar tegen de afwijzing van de gevraagde verblijfsvergunning, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenstverklaarde vreemdeling kan ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 in afwijking van artikel 8 van de Vw 2000 immers geen rechtmatig verblijf hebben.

2.3 Het beroep met reg.nr. AWB 07/6796 is gezien het bovenstaande niet-ontvankelijk.

Het beroep met reg.nr. AWB 09/23443

2.4 Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan de vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland.

In de parlementaire geschiedenis bij dit artikellid is vermeld dat met deze grond voor ongewenstverklaring is bedoeld te waarborgen dat Nederland niet mag verworden tot een gastland van personen die elders de publieke orde ernstig verstoren door daden die ook naar Nederlands recht zware misdrijven zouden opleveren. In een dergelijk geval zou in het belang van de internationale betrekkingen tot ongewenstverklaring kunnen worden overgegaan (Nota naar aanleiding van het verslag, TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 211).

Volgens paragraaf A.5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) kan, voor zover hier van belang, een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland

---

ongewenst worden verklaard. Hierbij kan volgens het beleid worden gedacht aan de vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel is beëindigd op grond van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.

Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat:

- a. hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b. hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c. hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

2.5 Bij besluit van 17 mei 2002 heeft verweerder de aanvraag van eiser om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen, nu er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag. Bij uitspraak van 19 april 2004 (Awb 02/45336) heeft de rechtbank het beroep tegen dat besluit ongegrond verklaard. Dit oordeel is bevestigd door de Afdeling bij uitspraak van 23 juni 2004 (zaak nr. 200404069/1).

2.6 De rechtbank stelt voorop dat de toepasselijkheid van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag ten tijde van de ongewenstverklaring bij besluit van 9 februari 2007 in rechte vaststond. Dit brengt, onder verwijzing naar een uitspraak van de Afdeling van 27 februari 2009 (zaak nr. 200805292/1, JV 2009/178) mee dat het bestreden besluit, voor zover verweerder daarin de conclusie heeft gehandhaafd dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, in eerste instantie slechts kan worden getoetst aan de hand van de vraag of sprake is van nieuwe feiten en veranderde omstandigheden die grond geven voor het oordeel dat verweerders in rechte onaanastbaar geworden standpunt niet langer kan worden gehandhaafd.

2.7 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag. Eiser heeft ter onderbouwing van dit betoog de volgende stukken overgelegd:

- een verklaring van het Openbaar Ministerie van Afghanistan van 4 augustus 2004;
- een verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Afghanistan van 7 augustus 2004;
- een verklaring van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Afghanistan van 10 augustus 2004;
- een (gelegaliseerde) verklaring van het Consulaat Generaal van Afghanistan in Amsterdam van 18 augustus 2004.

Eiser heeft voorts een beroep gedaan op de "Note on the Structure and Operation of the Khad/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van 13 mei 2008 (hierna: de UNHCR notitie).

2.8 Verweerder heeft zijn standpunt dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat eiser zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen, als bedoeld in artikel 1 (F) van het

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

4

Vluchtelingenverdrag, gebaseerd op het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 (hierna: het ambtsbericht). In dit ambtsbericht is beschreven dat een promotie tot officier van de Khadimat-e Atal'at Dowlati (KhAD) en de Wazaret-e Amani-at-e Dowlati (WAD) niet kon plaatsvinden als de betrokken medewerker niet concreet blijkt gegeven had van zijn of haar onvoorwaardelijke loyaliteit aan het communistische bewind. Dit gold ook voor promoties die een officier van de Khad of de WAD ten deel vielen na afronding van zijn of haar opleiding. Elke officier, die tijdens zijn diensttijd is bevorderd, is volgens het ambtsbericht betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en zelfs executies. Uit het bovenstaande volgt dat alle onderofficieren en officieren werkzaam zijn geweest in de macabere afdelingen van de Khad en de WAD en persoonlijk betrokken zijn geweest bij het arresteren, ondervragen, martelen en soms executeren van verdachte personen, aldus het ambtsbericht.

2.9 Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling, waaronder een uitspraak van 30 november 2004 (zaak nr. 200404008/1, JV 2005/49), kan een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenbericht aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

In laatstgenoemde uitspraak van 30 november 2004 heeft de Afdeling, na kennisneming van de aan het ambtsbericht van 29 februari 2000 ten grondslag liggende stukken, geoordeeld dat verweerder van de juistheid van dit ambtsbericht heeft mogen uitgaan.

2.10 Naar het oordeel van de rechtbank levert de UNHCR notitie geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht op. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 (zaak nr. 200901907/1, JV 2009/416). In deze uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat de UNHCR notitie weliswaar op relevante onderdelen andere informatie bevat dan in het ambtsbericht is vermeld, maar niet als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van het ambtsbericht moet worden aangemerkt. De in de UNHCR notitie vervatte informatie is deels gebaseerd op discussies met dr. A. Giustozzi (hierna: Giustozzi). De visie van Giustozzi op de KhAD/WAD, die, voor zover hier van belang, ertoe strekt dat niet kan worden bevestigd dat destijds alle (onder-) officieren van die organisatie zich gedurende hun diensttijd schuldig hebben gemaakt aan schendingen van mensenrechten, was reeds bekend ten tijde van voormelde uitspraak van 30 november 2004. In rechtsoverweging 2.1.5 van die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat de door Giustozzi uitgebrachte rapporten, waaronder een rapport van 28 september 2003, onvoldoende aanleiding geven om aan de informatie in het ambtsbericht te twijfelen. Dat de UNHCR de door Giustozzi ingenomen standpunten in de UNHCR notitie heeft overgenomen, maakt dit niet anders. Voorts is de herkomst van de overige informatie in de UNHCR notitie, afgezien van de verwijzing naar Giustozzi, niet anders gespecificeerd dan als afkomstig van goed geïnformeerde bronnen, zoals personen die destijds waren verbonden aan de KhAD/WAD. Hiermee is niet inzichtelijk in hoeverre deze bronnen kunnen worden gekwalificeerd als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar. De informatie afkomstig van een gezaghebbende organisatie als de UNHCR dient in de regel met bijzondere aandacht in de beschouwingen te worden betrokken, maar nu (behoudens Giustozzi) geen inzicht is geboden in de bronnen die

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

5

---

aan de in de genoemde notitie vervatte informatie ten grondslag zijn gelegd, komt reeds hierom aan die informatie geen doorslaggevende betekenis toe.

Voor zover eiser in zijn brief van 23 oktober 2009 heeft gesteld dat in een brief van 2 oktober 2009 van het ministerie van Buitenlandse Zaken en in een brief van de UNHCR van 9 juli 2009 wel wordt vermeld welke bronnen door de UNHCR zijn gebruikt, leidt dat de rechtbank niet tot een ander oordeel. In de genoemde brieven wordt evenmin als in de notitie van de UNHCR inzichtelijk gemaakt in hoeverre de bronnen die de UNHCR heeft gebruikt als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar kunnen worden gekwalificeerd.

2.11 Met betrekking tot de onder 2.7 genoemde verklaringen is de rechtbank van oordeel dat deze niet leiden tot het oordeel dat artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag niet langer aan eiser kan worden tegengeworpen. Het betreft hier immers verklaringen die alleen in kopie zijn overgelegd en daardoor niet door verweerder op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Bovendien blijkt uit de verklaringen niet welk onderzoek door de afzenders is verricht en welke bronnen ten grondslag liggen aan de verklaringen. In tegenstelling tot hetgeen eiser heeft gesteld, is de rechtbank van oordeel dat gezien het toetsingskader zoals verwoord onder 2.6 van verweerder niet kan worden verwacht nader onderzoek te doen naar de overgelegde verklaringen. De rechtbank neemt voorts nog in aanmerking dat gesteld noch gebleken is dat eiser heeft geprobeerd de originele documenten te verkrijgen.

2.12 Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zijn in rechte onaantastbaar geworden standpunt dat aan eiser het bepaalde in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag kan worden tegengeworpen, niet aan zijn besluit tot ongewenstverklaring van eiser ten grondslag heeft mogen leggen. Op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000, de toelichting op die bepaling en verweerders beleid, vermeld in paragraaf A5/2 van de Vc 2000, was verweerder derhalve bevoegd om eiser ongewenst te verklaren.

2.13 De rechtbank heeft vervolgens te beoordelen of verweerder in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid om eiser ongewenst te verklaren.

2.14.1 Eiser heeft betoogd dat verweerder geen gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid, nu eisers uitzetting (duurzaam) strijd oplevert met artikel 3 van het (Europees) Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

2.14.2 Tussen partijen is niet in geschil dat aannemelijk is geworden dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst onder de huidige omstandigheden een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een door evenbedoelde verdragsbepaling verboden behandeling.

Ter beoordeling staat of verweerders standpunt dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat artikel 3 van het EVRM zich duurzaam verzet tegen zijn uitzetting naar het land van herkomst toetsing in rechte kan doorstaan.

Verweerder heeft in dit verband verwezen naar een uitspraak van de Afdeling van 18 juli 2007 (zaak nr. 200701663/1, JV 2007/392) volgens welke uitspraak de term duurzaam aldus moet worden begrepen dat de vreemdeling zich gedurende een groot aantal

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

6

jaren in de situatie bevindt dat hij wegens schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden uitgezet en dat er geen vooruitzicht is op verandering in deze situatie binnen niet al te lange termijn. Indien dit het geval is en de vreemdeling voorts aannemelijk heeft gemaakt dat hij nog altijd niet kan worden uitgezet, dat vertrek naar een ander land dan het land van herkomst ondanks voldoende inspanningen om te voldoen aan zijn vertrekplicht niet mogelijk is en dat de vreemdeling zich daarnaast in Nederland in een uitzonderlijke situatie bevindt, is er volgens verweerder aanleiding om te beoordelen of het blijvend onthouden van een verblijfsvergunning disproportioneel is.

Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder worden gevolgd in zijn standpunt dat in het onderhavige geval niet is voldaan aan het vorenbedoelde duurzaamheidsvereiste, reeds nu de in de brief van de Minister en Staatssecretaris van Justitie aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 9 juni 2008 vermelde beginseltermijn van minimaal 10 jaren tussen de datum van (eerste) asielaanvraag (29 mei 2001) en het bestreden besluit tot handhaving van anderszins ongewenstverklaring (26 juni 2009) nog niet is verstreken. Het vorenoverwogene in aanmerking genomen, staat artikel 3 van het EVRM thans niet aan anderszins ongewenstverklaring in de weg.

2.15.1 Eiser heeft voorts betoogd dat het besluit tot ongewenstverklaring in strijd is met artikel 8 van het EVRM. In dit verband heeft eiser onder meer aangevoerd dat op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd kan worden, maar dat deze inmenging niet zover mag gaan dat eiser van zijn vrouw en kinderen gescheiden zal worden, zonder dat er voor hem en zijn gezin een mogelijkheid bestaat om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Deze mogelijkheid bestaat volgens eiser voor hem en zijn gezin niet. Eiser heeft voorts aangevoerd dat er tussen hem en zijn zoon Edris Alkozai sprake is van een bijzondere emotionele band. Het belang van de openbare orde weegt dan ook niet op tegen het belang van eiser bij het kunnen uitoefenen van gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen. Het bestreden besluit leidt daarom tot een schending van artikel 8 van het EVRM, aldus eiser.
De rechtbank overweegt als volgt.

2.15.2 Volgens paragraaf A5/2 van de Vc 2000 is, indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling, voor zover van belang, steeds sprake van inmenging in het gezinsleven van die vreemdeling. Beoordeeld dient te worden of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hiertoe dient een belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling en het belang van de Staat. Volgens paragraaf B2/10.2.3 van de Vc 2000 dienen daarbij de criteria die in de arresten van het EHRM van 2 augustus 2001 in de zaak *Boultif* tegen Zwitserland (zaak nr. 54273/00, AB 2001, 341) en van 18 oktober 2006 in de zaak *Üner* tegen Nederland (zaak nr. 46410/99) te vinden zijn in deze belangenafweging te worden betrokken. Daarnaast wordt in de beoordeling betrokken of er sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen. Bij de beoordeling van de vraag of daarvan sprake is, zal veelal moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in het land van herkomst kan worden uitgeoefend. In het zich daartoe lenend geval zal echter ook moeten worden beoordeeld of het gezinsleven in een derde land kan worden uitgeoefend. Indien het gezinsleven niet in het land van herkomst, maar mogelijk wel in dat derde land kan worden uitgeoefend, wordt voorshands geen objectieve belemmering aangenomen. De verblijfsrechtelijke hoofdpersoon en de gezinsleden dienen daarover helderheid te verschaffen en dat te onderbouwen. Bij de beoordeling van het familie- of gezinsleven van meerderjarige kinderen en hun ouders dient voorts in de belangenafweging betrokken te

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

7

---

worden of sprake is van meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding (more than the normal emotional ties). Tenslotte dient in de belangenafweging te worden betrokken of sprake is van bijzondere omstandigheden.

2.15.3 In het bestreden besluit, gelezen in samenhang met het primaire besluit, heeft verweerder zich, met toepassing van de criteria die in voormelde arresten van het EHRM te vinden zijn, op het standpunt gesteld dat de hiervoor bedoelde belangenafweging in het nadeel van eiser uitvalt. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat vooralsnog weliswaar een objectieve belemmering bestaat voor eiser om samen met zijn vrouw en kinderen in het land van herkomst zijn gezinsleven uit te oefenen, maar dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in een derde land uit te oefenen. In dit verband is meegewogen dat personen met de Nederlandse nationaliteit, zoals de echtgenote en enkele kinderen van eiser, zich in het algemeen ook in andere landen kunnen vestigen. Verweerder heeft voorts meegewogen dat de asielaanvragen van eisers kinderen en bij besluiten van 9 februari 2007 zijn afgewezen. Voorts heeft verweerder betekenis toegekend aan de omstandigheid dat eisers zoon meerderjarig is en dat niet is gebleken dat tussen eiser en sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding (more than the normal emotional ties). Ten aanzien van de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd, heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hierin evenmin reden kan worden gevonden om te concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, nu artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser is tegengeworpen.

2.15.4 Voor het oordeel dat verweerder onder de gegeven omstandigheden, met inachtneming van het hiervoor uiteengezette toetsingskader, geen zwaarder gewicht heeft mogen toekennen aan het algemeen belang dan aan het persoonlijk belang van eiser, bestaat naar het oordeel van de rechtbank geen grond. In dit verband heeft verweerder overwegende betekenis mogen toekennen aan de ernst van de aan eiser toegerekende misdrijven en de omstandigheid dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het gezinsleven met zijn vrouw en (meerderjarige) kinderen in enig ander land uit te oefenen. De ongewenstverklaring van eiser stuit dan ook evenmin af op artikel 8 van het EVRM.

2.16 Het vorenoverwogene brengt de rechtbank tot het oordeel dat verweerder in redelijkheid gebruik heeft kunnen maken van zijn bevoegdheid om eiser ongewenst te verklaren.

2.17 Het beroep met reg.nr. AWB 09/23443 is ongegrond. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

Reg.nr.: AWB 07/6796 en 09/23443

8

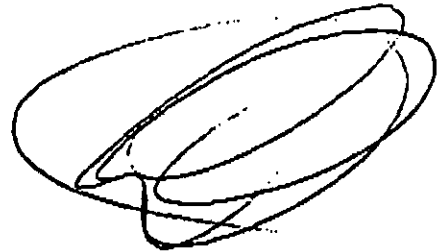
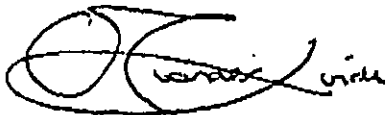
---

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep met reg.nr. AWB 07/6796 niet-ontvankelijk;
- verklaart het beroep met reg.nr. AWB 09/23443 ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.P. Lambooy, voorzitter, en mrs. R.G.J. Welbergen en R.J. van Lochem, leden. De beslissing is in tegenwoordigheid van de griffier in het openbaar uitgesproken op 30 december 2009.

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen vier weken na de dag van verzending hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag.

Afschrift verzonden op:

30 DEC. 2009

Voor fotocopie conform het oorspronkelijke
De Griffier van de Arrondissements - Rechtbank
te ZUTPHEN

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Afd. vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Tevens per fax: 070 – 365 13 80

Uw kenmerk Proc.nr. rechtbank 09/23443

Apeldoorn,

26 januari 2010

Betreft

GT/

26 januari 2010	
RAD	STATE
26 JAN 2010	
29100901	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

APPËLSCHRIFT

Geeft te kennen:

De heer _____ geboren op _____ van Afghaanse nationaliteit, verblijvende te _____, hierna te noemen: appellant, voor deze zaak woonplaats kiezend te Apeldoorn aan de Christiaan Geurtsweg 3, op het kantoor van advocaat mr G. Tuenter, die door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd is tot het instellen van dit hoger beroep

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zupthen, van 30 december 2009 (*bijlage*).

De rechtbank heeft in haar uitspraak het beroep van appellant tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie van 26 juni 2009 ongegrond verklaard. Bij dat besluit was zijn bezwaar tegen de ongewenstverklaring afgewezen. In het onderstaande zal appellant zijn grieven formuleren tegen de uitspraak en daarop een toelichting geven.

Voor de goede orde wordt opgemerkt dat het hoger beroep zich niet uitstrekt tegen de niet-ontvankelijkverklaring van het beroep met registratienummer 07/6796.

Bezoekadres Christiaan Geurtsweg 3 Apeldoorn
Correspondentie Postbus 1313 7301 BN Apeldoorn
Telefoon +31 (0)55 541 14 77 Fax +31 (0)55 541 61 03
E-mail info@bc-advocaten.nl Website www.bc-advocaten.nl

Netlaw **
ADVOCATEN KANTOREN

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Grief 1:

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

r.o. 2.11 "Met betrekking tot de onder 2.7 genoemde verklaringen is de rechtbank van oordeel dat deze niet leiden tot het oordeel dat artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag niet langer aan eiser kan worden tegengeworpen. Het betreft hier immers verklaringen die alleen in kopie zijn overgelegd en daardoor niet door verweerder op authenticiteit kunnen worden onderzocht. . . .

De rechtbank neemt voorts nog in aanmerking dat gesteld noch gebleken is dat eiser heeft geprobeerd de originele documenten te verkrijgen."

Toelichting:

Appellant is geboren op [redacted], van Afghaanse nationaliteit, en verblijft sinds april 2001 als vreemdeling in Nederland.

Appellant heeft eerder een asielaanvraag ingediend, die op 17 mei 2002 is afgewezen in verband met tegenwerping van art. 1F, op grond van de prima facie aanname dat blijkens het ambtsbericht van februari 2000 alle (onder)officieren van de KhAD/WAD op grond van hun functie "knowing en personal participation" kan worden toegedicht.

Appellant had destijds niet de mogelijkheid aan te tonen dat de conclusies van het ambtsbericht van 29 februari 2000 niet op hem van toepassing zijn.

Nadat het Talibanbewind was gevallen, en een nieuwe regering aan de macht kwam, werd een nationaal actieplan afgekondigd voor onderzoek en vervolging van oorlogsmisdrijven (*transitional justice*). In de loop van 2004 werd het in het kader van het nationaal actieplan mogelijk op individuele basis een onderzoek aan te vragen naar iemands persoonlijke verleden. Appellant heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Hij heeft een onderzoek laten uitvoeren bij het Afghaanse Openbaar Ministerie en het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

De uitslag van het onderzoek is neergelegd in de overgelegde verklaringen die worden genoemd onder rechtsoverweging 2.7. De rechtbank heeft in rechtsoverweging 2.11 overwogen dat het gaat om verklaringen die alleen in kopie zijn overgelegd.

Het oordeel van de rechtbank is niet juist. De verklaring van het Consulaat-Generaal van Afghanistan in Amsterdam van 18 augustus 2004 is een origineel document. Er is voorts een tweede identieke verklaring afgegeven door het Consulaat-Generaal op 28 februari 2006, die is gelegaliseerd door het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Den Haag. Verwezen wordt naar de gronden van beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag van 28 februari 2007, pagina 4 (in de gronden van bezwaar tegen de ongewenstverklaring van 1 maart 2007 is naar deze beroepsgronden verwezen). Appellant is van oordeel dat gezien de legalisatie van de verklaring, verweerder had moeten uitgaan van de authenticiteit daarvan.

Voorts kan de authenticiteit worden vastgesteld van de verklaringen van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2004 en het Afghaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken van 10 augustus 2004. Appellant verwijst dienaangaande naar hetgeen in de gronden van beroep van 28 februari 2007 is gesteld op pagina 9:

“Van de verklaring van het Afghaans Ministerie van Binnenlandse zaken heeft eiser aangegeven dat het origineel exemplaar wordt behouden door het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken, hetgeen door verweerder eenvoudig kan worden geverifieerd. Eiser heeft erop gewezen dat alle contactgegevens van het Ministerie van Buitenlandse Zaken bekend zijn.

De originele verklaring van Buitenlandse Zaken ligt bij het consulaat. Er is een concreet feit ter onderbouwing hiervan. Dat is de verklaring van het Consulaat-Generaal van Afghanistan, die uitdrukkelijk verwijst naar de verklaring van Buitenlandse Zaken.

Afgezien hiervan heeft de toenmalige Afghaanse Consul dr. Sultani niet alleen een eigen verklaring afgegeven, maar ook de verklaring van het Ministerie van Buitenlandse Zaken ondertekend en gestempeld, ten bewijze van het feit dat het een kopie is conform origineel.

Het is een normale procedure in Afghanistan om documenten te kopiëren, het origineel naar andere afdelingen of organen door te sturen, waardoor er voor eiser alleen een kopie overblijft. Alle documenten werden, en worden nog steeds, getypt op een typemachine. Dit betekent dat er maar

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

één origineel document bestaat van officiële stukken. Alle documenten die eiser aan IND heeft overgedragen zijn op deze manier tot stand gekomen en zijn dus op een typemachine getypt, doorgestuurd naar de volgende instantie, met een kopie voor eiser. Alleen de verklaring van de Consul de heer , is op een computer gemaakt en is daarom dus geen kopie."

Van de onder rechtsoverweging 2.7 genoemde verklaring van het Openbaar Ministerie van Afghanistan van 4 augustus 2004 heeft appellant het origineel overgelegd. Het gaat hier net als bij de andere verklaringen om een document van een duidelijk te identificeren overheidsinstantie, waarvan de authenticiteit kan worden vastgesteld.

Appellant concludeert dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij alleen verklaringen in kopie heeft overgelegd die niet op authenticiteit kunnen worden onderzocht. Appellant acht hiermee tevens aangetoond dat de overweging dat gesteld noch gebleken is dat hij heeft geprobeerd de originele documenten te verkrijgen, niet juist is.

Grief 2:

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

r.o. 2.11 "Bovendien blijkt uit de verklaringen niet welk onderzoek door de afzenders is verricht en welke bronnen ten grondslag liggen aan de verklaringen. In tegenstelling tot hetgeen eiser heeft gesteld, is de rechtbank van oordeel dat gezien het toetsingskader zoals verwoord onder 2.6 van verweerder niet kan worden verwacht nader onderzoek te doen naar de overgelegde verklaringen."

Toelichting:

Eiser is van oordeel dat het oordeel van de rechtbank miskend dat niet op voorhand kan worden uitgesloten dat de door hem overgelegde verklaringen kunnen afdoen aan het besluit van 17 mei 2002.

In de verklaring van het Openbaar Ministerie van 4 augustus 2004 is (onder meer) vermeld:

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

“Op grond van het verzoek van . . . vroeger officier bij de geachte Algemene Directie Nationale Veiligheid hebben wij bij de geachte Algemene Directie Nationale Veiligheid en andere afdelingen die behoren tot Algemene Directie Openbaar Ministerie van de Nationale Veiligheid geïnformeerd of de genoemde voor iets verantwoordelijk kan worden gesteld. De genoemde wordt niet verantwoordelijk gesteld en bevestigd wordt dat hij niet verantwoordelijk is.”

In de verklaring van het Ministerie van Binnenlandse Zaken van 7 augustus 2004 is (onder meer) vermeld:

“De betreffende afdelingen van dit ministerie hebben inmiddels een verklaring afgegeven met betrekking tot de afwezigheid van criminele antecedenten van . . . waarvan Uw ministerie bij deze op de hoogte wordt gesteld voor nadere afhandeling.”

Deze informatie is bevestigd in de brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 10 augustus 2004, en de verklaringen van het Consulaat-Generaal van Afghanistan in Den Haag. In de verklaringen van het Consulaat-Generaal is vermeld dat

“ . . . was (has) nog committed any criminal act.”

Appellant is van oordeel dat uit deze informatie blijkt dat hij niet schuldig is aan strafbaar feiten, en mede gelet op de omstandigheid dat het besluit in de eerste procedure alleen is gebaseerd op de algemene conclusies uit het ambtsbericht van februari 2000 en niet tevens op het persoonlijk asielrelaas, kan naar mening van appellant niet op voorhand uitgesloten worden dat de verklaringen kunnen afdoen aan het besluit van 27 mei 2002.

Door te overwegen dat niet uit blijkt welk onderzoek door de afzenders is verricht en welke bronnen ten grondslag liggen aan de verklaringen, stelt appellant dat de rechtbank heeft miskend dat dit wel uit de verklaringen blijkt. In de gronden van beroep van 18 juli 2008, pagina 6, is gesteld:

“Uit deze passages blijkt dat bij verschillende (sub-) afdelingen van het Openbaar Ministerie respectievelijk het Ministerie van Binnenlandse Zaken navraag is gedaan of eiser verantwoordelijk kan worden gehouden voor misdrijven. Er is kennisgenomen van de antwoorden van de (sub-) afdelingen, en op basis daarvan zijn de verklaringen opgesteld.”

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Appellant concludeert dat omdat wordt aangeduid op welke wijze onderzoek is verricht en op grond van welke bronnen de verklaringen zijn opgesteld, niet op voorhand iedere betekenis aan deze verklaringen kan worden ontzegd. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte de documenten niet als nova aangemerkt.

Dat de aan de verklaringen ten grondslag liggende gegevens niet tevens zijn overgelegd, maakt het voorgaande niet anders. De Afghaanse autoriteiten verstrekken deze informatie niet aan particulieren, het is interne, vertrouwelijke, informatie, van de verschillende (sub)afdelingen, gericht aan de opstellers. Appellant ontkent niet dat het voor verweerder van belang kan zijn zelf kennis te nemen van de aan de verklaringen ten grondslag liggende onderliggende stukken. Dit is echter onderdeel van de onderzoeksplicht van verweerder.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

r.o. 2.10 "Naar het oordeel van de rechtbank levert de UNHCR notitie geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht op. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de Afdeling van 24 september 2009 (zaak nr. 200901907/1).

...

Voor zover eiser in zijn brief van 23 oktober 2009 heeft gesteld dat in een brief van 2 oktober 2009 van het ministerie van Buitenlandse Zaken en in een brief van de UNHCR van 9 juli 2009 wel wordt vermeld welke bronnen door de UNHCR zijn gebruikt, leidt dat de rechtbank niet tot een ander oordeel. In de genoemde brieven wordt evenmin als in de notitie van de UNHCR inzichtelijk gemaakt in hoeverre de bronnen die de UNHCR heeft gebruikt als objectief, onafhankelijk en betrouwbaar kunnen worden gekwalificeerd."

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Toelichting:

Appellant heeft in de procedure een beroep gedaan op het rapport van de UNHCR van 9 mei 2008, *Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992*.

In de uitspraak van 29 september 2009 is bepaald dat het UNHCR-rapport niet kan worden aangemerkt als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. De rechtbank heeft partijen gevraagd om een reactie op de uitspraak. Appellant heeft bij brief van 23 oktober 2009 een reactie gegeven. Daarin heeft hij een beroep gedaan op een brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2 oktober 2009. Appellant is van oordeel dat deze brief concrete aanknopingspunten bevat voor twijfel aan de houdbaarheid van enkele (deel)vaststellingen in het ambtsbericht van februari 2000.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank dit heeft miskend en in de brief daarom ten onrechte geen grond heeft gezien voor een ander oordeel. Voorts meent appellant dat de rechtbank hierdoor ten onrechte niet bij haar beoordeling heeft betrokken of deze omstandigheid, in samenhang gezien met de door appellant persoonlijk gestelde feiten en omstandigheden, kan leiden tot een ander oordeel omtrent de toepasselijkheid van artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag.

De deelconclusies in het ambtsbericht, op grond waarvan artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag prima facie van toepassing is geacht alle (onder)officieren van de KhAD/WAD, hebben betrekking op het plaatsingssysteem, promotiesysteem en roulatiesysteem binnen deze organisatie. In de brief van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 2 oktober 2009 aan de Tweede Kamer wordt de toepasselijkheid van artikel 1(F) op alle (onder)officieren uitsluitend gemotiveerd op grond van de informatie over het roulatiesysteem. Appellant verwijst naar hetgeen hij heeft gesteld in zijn brief van 23 oktober 2009 aan de rechtbank, pagina 2 en 3.

Appellant is van oordeel dat de rechtbank hieraan niet voorbij mocht gaan, omdat het betekent dat de plaatsingssysteem en promotiesysteem niet meer (zelfstandig) aan de conclusies omtrent de toepasselijkheid van artikel 1(F) in een individuele zaak ten grondslag mogen worden gelegd. De informatie over het roulatiesysteem wel. In individueel geval kunnen er gronden zijn, om aan te

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

nemen dat de vreemdeling niet deelnam aan het roulatiessysteem, zodat er in dat geval ook geen gronden zijn om artikel 1(F) prima facie van toepassing te achten.

In de brief van 23 oktober 2009 heeft appellant daartoe op zijn persoon gerichte feiten en omstandigheden gesteld, namelijk dat sprake is van specifieke expertise op economisch en financieel gebied, en het ontbreken van een militaire opleiding.

Grief 4:

In rechtsoverweging 2.7 van de uitspraak heeft de rechtbank een opsomming gegeven van de stukken die appellant aan zijn herhaalde asielaanvraag heeft overgelegd. Deze opsomming is niet volledig, omdat hij bij zijn aanvraag ook een ander document heeft overgelegd, namelijk een kopie van een decreet van de Revolutionaire Raad van 8 juni 1985. Appellant is van oordeel dat de rechtbank niet aan dit document had kunnen voorbijgaan.

Toelichting:

Appellant heeft bij zijn eerste asielaanvraag gesteld dat hij per dit decreet is aangesteld bij de KhAD/WAD, waarbij zijn civiele functie van rechtswege is omgezet in een militaire rang, zodat hetgeen in het ambtsbericht van februari 2000 is overwogen omtrent het plaatsingsstelsel niet op hem van toepassing is. Appellant heeft geen trainingsperiode moeten doorlopen, en geen werkzaamheden op een operationele afdeling moeten verrichten, voorafgaande aan plaatsing in een administratieve functie. Omdat appellant voorts alleen periodieke promoties heeft gehad en niet is bevorderd wegens bijzondere verdiensten, en vanwege zijn specifieke expertise altijd een administratief-financiële functie heeft gehad, biedt de omstandigheid dat hij per decreet was aangesteld grond dat niet zonder meer kan worden uitgegaan van de toepasselijkheid van de informatie zoals vervat in het ambtsbericht van februari 2000 op appellant.

In de eerste asielprocedure kon appellant het decreet niet overleggen. Dit hangt, zoals ook geldt ten aanzien van de onder r.o. 2.7 genoemde documenten, samen met de omstandigheid dat ten tijde van appellants eerste asielaanvraag het Talibanbewind aan de macht was, en geen informatie van de Afghaanse autoriteiten kon worden verkregen. Dit was eerst mogelijk nadat het Talibanbewind ten

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

val was gebracht, en de nodige institutionele hervormingen hadden plaatsgevonden, waarna hij de medewerking van de Afghaanse kon vragen voor het vinden van het decreet.

Voor zover verweerder zich in de (primaire) besluitvorming op het standpunt gesteld heeft dat het decreet niet origineel is en daarom niet kan afdoen aan het eerdere besluit van 17 mei 2002, acht appellant dat onjuist. Hij verwijst naar de gronden van beroep van 28 februari 2007, pagina 10, waar is gesteld dat van een dergelijk algemeen decreet verweerder een kopie zou moeten accepteren. In de gronden van beroep is daartoe (onder meer) gesteld:

“Het decreet werd afgegeven in 1985, dus 22 jaar geleden. Omdat er toen al helemaal geen computers waren, bestaat er van dit decreet alleen een origineel exemplaar in het archief van het presidentiële bureau van documentatie. Het is begrijpelijk dat men dit originele decreet niet kan afgeven en slechts een kopie ter beschikking stelt.”

Grief 5:

Ten onrechte heeft de rechtbank (o.m.) overwogen:

r.o. 2.14.2: *“Naar het oordeel van de rechtbank kan verweerder worden gevolgd in zijn standpunt dat in het onderhavige geval niet is voldaan aan het vorenbedoelde duurzaamheidsvereiste, reeds nu de in de brief van de Minister en Staatssecretaris van Justitie aan de voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 9 juni 2008 vermelde beginseltermijn van minimaal 10 jaren tussen de datum van (eerste) asielaanvraag (29 mei 2001) en het bestreden besluit tot handhaving van eisers ongewenstverklaring (26 juni 2009) nog niet is verstreken. Het vorenoverwogene in aanmerking genomen, staat artikel 3 van het EVRM thans niet aan eisers ongewenstverklaring in de weg.”*

Toelichting:

Op grond van vaste jurisprudentie kan de vreemdeling aan wie artikel 1(F) Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen, maar die vanwege het bepaalde in artikel 3 EVRM niet kan worden uitgezet, geen aanspraak maken op een verblijfsvergunning, als niet wordt voldaan aan de criteria “duurzaamheid” en “disproportionaliteit”.

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Ten aanzien van het criterium duurzaamheid heeft verweerder beleid opgenomen in C4/3.11.3.4 (WBV 2008/27, van 28 november 2008). Het beleid gaat terug op de brief van de Minister van Justitie van 2 juni 2008. Volgens het beleid (en deze brief) moet, wil van “duurzaamheid” sprake zijn, ten minste 10 jaar zijn verstrekken vanaf het moment van indienen van de eerste asielaanvraag, de vreemdeling nog steeds niet kunnen uitgezet, en geen sprake zijn van vooruitzicht op verandering binnen niet al te lange termijn.

Door de rechtbank is ter zitting gevraagd of de criteria “duurzaamheid” en “disproportionaliteit”, en de invulling daarvan in het beleid, ook van toepassing is bij een besluit tot ongewenstverklaring, omdat daar het uitgangspunt is dat sprake moet zijn van 10 jaar verblijf buiten Nederland, wil men in aanmerking komen voor toelating. De gemachtigde van verweerder heeft daarop bevestigend geantwoord in situaties waarin sprake is van een uitzettingsbeletsel. Gelet op de uitspraak is de rechtbank daar kennelijk ook vanuit gegaan.

Appellant heeft zich op het standpunt gesteld dat het beleid om een vreemdeling gedurende minimaal 10 jaar een verblijfsvergunning te onthouden, ook een tijdelijke verblijfsvergunning, terwijl hij niet kan worden uitgezet, kennelijk onredelijk is, omdat dit betekent dat de vreemdelingen zeer lang in een rechteloze positie komen te verkeren. Appellant is van oordeel dat redelijk zou zijn onder een groot aantal jaren vijf jaren te verstaan, zodat wanneer de vreemdeling vijf jaar niet kan worden uitgezet, gerekend vanaf de eerste asielaanvraag, nog steeds niet kan worden uitgezet en er geen vooruitzicht is op verandering binnen niet al te lange termijn, een (tijdelijke) verblijfsvergunning kan worden verstrekt. Dit zou meebrengen dat, indien de vreemdeling zich in deze situatie bevindt, ongewenstverklaring achterwege zou moeten blijven.

De rechtbank is niet op de stelling van appellant ingegaan. Appellant vindt dat de rechtbank daartoe was gehouden, omdat sprake is van een uitdrukkelijk onderbouwd standpunt en, indien juist, de ongewenstverklaring geen stand zou kunnen houden.

Appellant acht zijn standpunt ondersteund door uw uitspraak van 2 juni 2004, aangehaald in de gronden van beroep van 20 juli 2009, pagina 7-8, in welke uitspraak is bepaald dat aan de

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

minister enige ruimte is gelaten om een verblijfsvergunning te weigeren in een situatie zoals deze, maar waarbij deze situatie wel zoveel mogelijk moet worden beperkt. Hantering van een termijn van 10 jaar, eventueel met uitloop indien sprake is van vooruitzicht op verandering, is daarentegen een extensieve hantering van deze beoordelingsruimte.

Appellant heeft voorts gesteld dat het langer dan vijf jaar onthouden van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling, die niet kan worden uitgezet en waarbij geen vooruitzicht bestaat op verandering binnen niet al te lange termijn, vanwege de consequentie dat de vreemdeling aldus gedurende jaren in een rechteloze positie komt te verkeren, met alle gevolgen van dien, is te kwalificeren als een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM en deswege disproportioneel.

In de derde plaats is gesteld dat waarin wordt uitgegaan van het beleid van verweerder, een verblijfsvergunning alleen zou worden verleend in situaties vergelijkbaar met die uit het arrest van het EHRM inzake "St. Kitts", hetgeen niet redelijk is. In de gronden van beroep van 20 juli 2009, pagina 12-13, is dienaangaande gesteld:

"Tot op heden is bij het criterium disproportionaliteit alleen invulling gegeven als sprake is van een uitzonderlijke humanitaire situatie. Dit wordt afgeleid uit noot 25 van de notitie van de Minister van 2 juni 2008, waar is vermeld:

'In de afgelopen vier jaren zijn drie zaken aan de toenmalige Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie voorgelegd en in alle drie de zaken is op grond van de disproportionaliteitstoets geconcludeerd dat het onthouden van een verblijfsvergunning aan de persoon aan wie artikel 1F Vlv is tegengeworpen disproportioneel is. In alle zaken betrof het vreemdelingen met zeer humanitaire omstandigheden.'

Eise rmeent op grond van bovenstaande dat verweerder niet in zodanig beperkte mate van haar bevoegdheid . . een (tijdelijke) verblijfsvergunning te verlenen, gebruik zou moeten maken. Aldus zou het overgrote deel van de vreemdelingen op wie artikel 1F van toepassing is verklaard, rechteloos in Nederland blijven, en dat zou met een beperkte toepassing alleen in zaken die zich laten vergelijken met "St Kitts", slechts anders worden als zij in een uitzonderlijke humanitaire situatie verkeren. Voor eiser zou het in concreto betekenen dat hij altijd zonder verblijfsvergunning blijft, totdat hij door ouderdom en ziekte wordt getroffen. De vraag is hoeveel hij dan nog aan een verblijfsvergunning heeft."

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

In de vierde plaats is van belang dat bij handhaving van een termijn van tien jaar, geen recht wordt gedaan aan de omstandigheid dat blijkens de notitie van de Minister van Justitie van 2 juni 2008 periodieke herbeoordeling van dossiers noodzakelijk is met betrekking tot de vraag of artikel 3 EVRM zich nog steeds verzet tegen uitzetting. Verwezen wordt naar de gronden van beroep van 20 juli 2009, pagina 7, waar is geciteerd uit deze notitie:

“Teneinde het verblijf van vreemdelingen aan wie artikel 1F Vv is tegengeworpen, maar die vanwege artikel 3 EVRM niet kunnen worden uitgezet naar het land van herkomst in Nederland zoveel mogelijk te bekorten, beziet de IND ook na de eerste beoordeling blijvend of nog steeds sprake is van artikel 3 EVRM beletselen. Bij elke indicatie dat de artikel 3 EVRM beletselen mogelijk zijn vervallen, zal de IND een herbeoordeling maken in de individuele zaken om te bezien of artikel 3 EVRM zich nog steeds verzet tegen de uitzetting. Zo kunnen ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken aanleiding geven om tot een herbeoordeling van dossiers over te gaan, bijvoorbeeld indien daarin relevante actuele en gewijzigde informatie is opgenomen ten aanzien van de positie van bepaalde bevolkingsgroepen in een land. Maar ook relevante informatie met betrekking tot een enkele vreemdeling kan grond vormen voor een herbeoordeling van het dossier van die vreemdeling.”

Appellant gaat ervan uit dat het niet uitvoerbaar is om alle dossiers voortdurend te toetsen aan nieuwe ontwikkelingen. In de praktijk gebeurt dat ook niet. Zo heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting aangegeven dat gedurende de eerste 10 jaar enkel op grond van het feit dat deze periode niet is verstreken, een verblijfsvergunning wordt onthouden, en een verdere beoordeling van dit dossier niet hoeft plaats te vinden. Door een toetsmoment in te bouwen na verstrijken van vijf jaar, zou dit voorkomen worden.

Appellant concludeert op grond van vorengaande, dat het standpunt van de rechtbank, dat impliceert dat het beleid zonder meer redelijk is te achten, niet juist is.

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

Grief 6:

Ten onrechte heeft de rechtbank (onder meer) overwogen:

r.o. 2.15.3 *"In het bestreden besluit, gelezen in samenhang met het primaire besluit, heeft verweerder zich, met toepassing van de criteria die in voormelde arresten van het EHRM te vinden zijn, op het standpunt gesteld dat de hiervoor bedoelde belangenafweging in het nadeel van eiser uitvalt. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat vooralsnog weliswaar een objectieve belemmering bestaat voor eiser om samen met zijn vrouw en kinderen in het land van herkomst zijn gezinsleven uit te oefenen, maar dat niet is gebleken van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in een derde land uit te oefenen. In dit verband is meegewogen dat personen met de Nederlandse nationaliteit, zoals de echtgenote en enkele kinderen van eiser, zich in het algemeen ook in andere landen kunnen vestigen. Verweerder heeft voorts meegewogen dat de asielaanvragen van eisers kinderen en bij besluiten van 9 februari 2007 zijn afgewezen. Voorts heeft verweerder betekenis toegekend aan de omstandigheid dat tussen eiser en sprake is van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheid en emotionele binding (more than the normal emotional ties). Ten aanzien van de periode die is verstreken sinds de strafbare feiten zijn gepleegd, heeft verweerder het standpunt ingenomen dat hierin evenmin reden kan worden gevonden om te concluderen dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM, nu artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag aan eiser is tegengeworpen."*

Toelichting:

Appellant heeft zich in de procedure op het standpunt gesteld dat (ook) sprake is van disproportionaliteit in verband met het recht op familie- en gezinsleven. Omdat ook op grond zou van ongewenstverklaring moeten worden afgezien (en een tijdelijke verblijfsvergunning verleend moeten worden). Appellant heeft in dit kader zowel een beroep gedaan op artikel 3 EVRM als artikel 8 EVRM.

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

De rechtbank heeft het recht op gezinsleven beoordeeld. Appellant stelt dat deze beoordeling niet stand kan houden, omdat is uitgegaan van onjuiste feiten.

In de eerste plaats heeft de rechtbank bij de beoordeling niet kunnen betrekken dat de asielaanvragen van de kinderen _____ en _____ bij besluiten van 9 februari 2007 zijn afgewezen. De beroepen tegen deze besluiten zijn net zoals het beroep van appellant tegen de ongewenstverklaring behandeld op de zitting van 9 september 2009. Bij uitspraak van 9 december 2009 (bijlage) heeft de rechtbank, in dezelfde samenstelling, hun beroepen gegrond verklaard en de besluiten van 9 februari 2007 vernietigd. De rechtbank had in onderhavige zaak niet naar deze besluiten kunnen verwijzen.

Inmiddels zijn _____ en _____ in het bezit gesteld van verblijfsvergunningen op grond van artikel 29, eerste lid onder b Vw (bijlage).

In de tweede plaats is het onjuist dat de echtgenote en enkele kinderen van appellant de Nederlandse nationaliteit hebben. Eén kind, _____ heeft de Nederlandse nationaliteit. De echtgenote en andere kinderen hebben een verblijfsvergunning asiel, de echtgenote op grond van artikel 29, eerste lid onder b Vw, de zoon _____ op grond van artikel 29, eerste lid onder e Vw, en de kinderen _____ en _____ inmiddels dus ook op grond van artikel 29, eerste lid onder b Vw. De verblijfstatus van de echtgenote en _____ waren bij de zitting bij de rechtbank bekend (vermeld in de gronden van beroep van 20 juli 2009, pagina 13).

Gelet hierop is het oordeel, dat er geen objectieve belemmeringen zijn dat appellant zich met de gezinsleden in een ander land kan vestigen, omdat deze gezinsleden de Nederlandse nationaliteit hebben, in het bijzonder ook de echtgenote, niet juist.

In de derde plaats meent appellant dat hij gemotiveerd heeft aangegeven dat en waarom tussen hem en zijn zoon _____ sprake is van more than normal emotional ties. In de gronden van beroep van 21 oktober 2008, pagina 12-13, is (onder meer) gesteld:

speelt een zeer belangrijke rol in het leven van zijn vader. Niet alleen is het zijn zoon, zij zijn voorts samen uit Afghanistan gevlucht, hij heeft tevens de procedure van zijn

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

vader in Nederland doorlopen en hem daarin bijgestaan. Hij is bij beide zittingen in de rechtbank met zijn vader geweest.

Nu eiser geen opvang en voorzieningen meer heeft, wordt hij volledig door zijn zoon onderhouden. Hij verblijft bij zijn zoon in zijn studentwoning. Hij wordt door zijn zoon financieel ondersteund uit diens studiefinanciering. Zijn zoon heeft er ook voor gezorgd dat hij voor medische hulp terecht kan bij diens huisarts, en dat hij voor diabetes medicijnen kan verkrijgen uit restanten die bij het ziekenhuis overblijven."

In de gronden van beroep van 21 oktober 2009, pagina 16, is (onder meer) gesteld:

"T.a.v.   geldt dat hij samen met zijn vader naar Nederland is gereisd in 2001. Zij verkeerden toen in een moeilijke situatie. Als gevolg van de mishandeling door de Taliban was hij gewond, hij is daarvoor medisch behandeld.   heeft zijn vader altijd gesteund in diens asielprocedure, ook toen artikel 1F werd tegengeworpen. Nadat zijn vader uit het AZC werd verwijderd, heeft hij zijn vader in huis genomen. Inmiddels verblijft eiser bij zijn echtgenote. Er blijft tussen hem en zijn zoon   echter een bijzondere emotionele band bestaan."

Zonder nadere motivering is het oordeel van de rechtbank dat, in weerwil van op deze feiten en omstandigheden, geen sprake is van een bijzondere band niet begrijpelijk.

Appellant is om bovenstaande redenen van oordeel dat de uitspraak niet is gebaseerd op een juiste feitelijke grondslag. Appellant meent aldus dat om drie redenen geen feitelijke grondslag bestaat voor het oordeel dat in verband met het familie- en gezinsleven geen sprake is van disproportionaliteit.

Voorts is naar oordeel van appellant het belang van de familieleden door de rechter niet in overweging genomen. Appellant vindt dat de rechtbank niet in het algemeen kan stellen dat de familie kan vertrekken naar een derde land. De rechtbank miskent het feit dat de familieleden van appellant deel uitmaken van de Nederlandse maatschappij en dat zij in hun toekomst in Nederland hebben geïnvesteerd.

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

zal dit jaar afstuderen als arts. Hij heeft plannen om na zijn afstudering in het UMC Groningen promotieonderzoek te gaan doen. Voor dit promotieonderzoek heeft hij een beurs (Mozaïek beurs) bij de Nederlandse Onderzoek Institute (NWO) aangevraagd. Zijn aanvraag wordt gesteund door twee professoren van het UMCG en de studentendecaan van de universiteit, RUG (bijlage: twee aanbevelingsbrieven). De vraag die rijst naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank (vertrek naar een derde land met de hele familie), is of het verantwoord is om tegen iemand die zo goed functioneert en deel uitmaakt van de Nederlandse maatschappij te zeggen dat hij Nederland moet verlaten, en dus alles wat hij bereikt heeft achter zich te laten.

De andere zoon, studeert ook geneeskunde aan de RUG en zijn derde zoon is bezig met toelatingsexamens voor de universiteit. Zijn vrouw en dochter zijn bezig met de inburgeringcursus in Groningen. Op deze manier heeft de hele familie van appellant zich in de Nederlandse samenleving geïntegreerd.

Door een ongewenstverklaring zal het hele leven van familie voor de tweede keer worden verstoord. In 2001 werden zij als gevolg van vervolging door de Taliban van elkaar gescheiden. Ze hadden toen acht jaar nodig (2001 tot 2009) voordat zij allen uiteindelijk waren herenigd en om wat rust in hun leven te creëren. Er zal onrust worden gecreëerd in het leven en de carrière van zijn zoon die een zeer sterke emotionele band met zijn vader heeft en bij een mogelijk vertrek van zijn vader naar een derde land zijn werkzaamheden in Nederland niet zal kunnen uitoefenen. Er zal ook onrust worden gecreëerd voor de andere familieleden die lang van hem gescheiden waren. en andere familieleden zijn daarom zeer teleurgesteld in het oordeel van de rechtbank en het feit dat de rechtbank geen aandacht heeft besteed aan de belangen van de familie

**B&C Melissen
van Donselaar
advocaten**

REDENEN voor appellant zich te wenden tot u met het verzoek de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Zutphen, van 30 december 2009 te vernietigen, van met veroordeling van verweerder in de kosten van de procedure.

Apeldoorn, 26 januari 2010

Gemachtigde,

CC: verweerder

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of several loops and a long horizontal stroke extending to the left.